

(reportáž z koncertu kapely Blue effect v Balbínově poetické hospůdce)

Když jsem před nedávnem opouštěl v silné euforii Balbínovu poetickou hospůdku, nebylo to způsobeno dvěma vypitými nealko Radegasty, ale osobností Radima Hladíka doprovázejícího Pavola Hammela.

Radim Hladík je, nejen pro pamětníky jako jsem já, spojen s excelentní kytarovou hrou. V roce 1968 došlo k rozpadu legendární kapely The Matadors. Její kytarista Radim Hladík zakládá svou kapelu s názvem Special Blue Effect. Pro nejmladší generaci, které již nic neříká ani název civilní služba uvádím na vysvětlenou, že " *ozdobou knihovny každého inteligenta* " bylo

Honza Křížek

foto: Tomáš Pohl ©

vlastnit průkaz o osvobození od vojenské služby, nazývaný podle barvy modrá knížka. Název vymyslel Vladimír Mišík, který tak úplně vojně neušel.

Na 2. beatovém festivalu dne 22. 12. 1968 nová Hladíkova kapela pokořila Lucernu. Kapela dostala cenu objev roku a kapela roku, Hladík dostal cenu nejlepšího kytaristy a jako nejlepší píseň byla oceněna *Sunny Grave*, dnes hraná jako *Sluneční hrob*. Mladá generace ji zná z filmu Pelíšky, ale každý asi neví, že tato píseň Vladimíra Mišíka a textaře Jiřího Smetany byla prvně hrána kapelou George & Beatovens ve Finsku, za krátkého působení Vladimíra Mišíka v této kapele.

V kapele Blue Effect se vystřídala celá řada slavných jmen: Oldřich Veselý, Fedor Frešo, Lešek Semelka a samozřejmě i Vladimír Mišík. Popsat změny a přesuny v kapele by zabralo dokumentární knihu. Sluší se připomenout zejména bubeníka Vladimíra (Vlado) Čecha, který s výjimkou několikaletého angažmá v kapele SLS hrál v Effectu (za normalizace přejmenovaného na M. Efekt) do roku 1985, a v roce 1986 ve věku 39 let umírá. Počátkem devadesátých let činnost kapely, kromě občasných vzpomínkových vystoupení, končí.

Mezi nejznámější desky kapely patří **Meditace** (1970), **Nová syntéza** (1971), nahraná s Jazzovým orchestrem Československého rozhlasu, či

Svět hledačů

(1979). V letech normalizace, kdy slovo bigbít působilo jako červený hadr na oči strážců socialistické kultury, byl hrán tzv. jazz rock, který tolik nevadil. Právě tomuto stylu se Blue Effect velmi věnoval, byť dodnes je tento styl kritizován lidmi jako Ivan Magor Jirous či Mikuláš Chadima jako ústupek režimu.

Nechme ale dějiny a vraťme se do narvané Balbínky. Radim Hladík se před nedávnem rozhodl vrátit se k **Blue Effectu** a pozval si k sobě mladé, a dlužno říci i vynikající, muzikanty. Na prvním místě je třeba uvést Honzu Křížka, kytaristu a zpěváka. Honza Křížek hrál zejména v kapelách Walk Choc Ice, s Ivanem Králem, či v Kollerbandu. Ve Walk Choc Ice, ale například i v Krausberry hrál další člen kapely, bubeník Václav Zima. Konečně benjamínek, baskytarista Wojttech Říha, hrál v kapele The Human Cell, či Zády.

Nedělní večer 25. května 2008 se ona čtveřice tísnila na malém jevišti Balbínky. Vzácné a rovnou řeknu, že velmi působivé, bylo hraní na akustické kytary, protože elektrika by patrně Balbínku zbořila. Seděl jsem tak půl metru od Radima Hladíka a kromě jeho věčného úsměvu jsem občas fascinovaně koukal na jeho prsty.

Blue Effect se repertoárem nevrací beze zbytku k mnohaleté škále kapely. Ale v první části koncertu zněla téměř devítiminutová Hladíkova skladba *Je třeba about boty* a pak dlouho jít, pochopitelně i

Slun

eční hrob

se zcela nově aranžovaným závěrem, či Hladíkovy

Rajky

s textem Pavla Vrby. V této souvislosti Radim Hladík, který svým tichým milým hlasem koncert uváděl, uvedl zážitek z dubnové oslavy sedmdesátin této české textařské legendy. Album nového Blue Effectu

Live&Life

(je vydáno i vynikající DVD) se drží stále na špičce hodnocení a přítomný Petr Janda poznamenal: "Tak

vidíš, tak jsme na tu slávu už dva

". Znělo i

Kuře v hodinkách

z nezapomenutelného alba kapely Flamengo s texty Josefa Kainara. Hrály se i novinky, jako například skladba

Rejdit

od Luboše Moravce s textem Honzy Křížka. Kromě toho, že Honza Křížek je vynikající zpěvák (jinak by ho Radim Hladík do kapely nevzal), je i veliký showman. Stálo za to sledovat i jeho grimasy a gesta. Ze starších skladeb v angličtině znělo společné dílo kapely z roku 1969

I like the World (Sun Is So Bright),

či lidová

Ej padá, padá rosenka

z alba Svitanie, v úpravě Oldřicha Veselého z roku 1977.

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 16 Červen 2008 04:00

Po přestávce diváky dostalo především pásmo trvající téměř třicet minut (nebyl čas měřit čas), kde zněly motivy The Beatles, The Queen, či jiných slavných mistrů. Zde bylo vidět, že v kapele vůbec nepůsobí nějaká generační bariéra, protože "o něco starší" Radim Hladík si melodie podával a hrál si s nimi stejně, jak ti tři o generaci mladší. Zazněla i *Ticket to Ride* z desky Beatles Help. Jako přídavek došlo ke kombinaci známé Hladíkovy

Čajovny

z roku 1975 s vytleskanou písní

Rejdit

.

Nezbývá proto, než si doma pustit DVD kapely, ale spíše přijít znova. V pravěku bigbítu se v neděli nehrálo, avšak těm čtyřem, ani divákům, to ale vůbec nevadilo.